

Kolem čtvrté hodiny ráno se lidské tělo nachází na krok od smrti. Krevní tlak se sníží. Mozek je zásobován minimem krve. Tělesné funkce poklesnou. Je to kritická chvíle, ve které dochází k největšímu počtu úmrtí. Čtvrtá hodina ranní je magický okamžik, kdy ve vodách spánku dosahujeme až na samé dno, a zatímco se duše vznáší ve snových proudech nevědomí, blíží se ještě stále živé a tepající tělo tomu, jak jednou bude vypadat, až dojde k jeho úplnému oddělení od duše na vlakové stanici, která čeká každého z nás, a které, neznajíce její pravé jméno, přezdíváme *Konečná*. Ve čtyři hodiny ráno si naše tělo znovu a znovu zkouší, jaké to bude, až jednou opustí tento svět. Je jako holčička, která vždy v mámině nepřítomnosti zaběhne do skříně, vyloví z ní staré svatební šaty a už po kolikáté s lehkým mrazením v zádech zažívá pocit, že si ji někdo (nepochybně mladý, krásný a statečný) odvádí směrem k oltáři a k novému, dosud nepoznanému životu. Je to vlastně prazvláštní ironie, že se můj příběh tolik točí kolem čtvrté hodiny ranní, když není o smrti.

Začalo to rok a dva měsíce zpátky, když mě ve čtyři ráno vytrhl ze spánku zvonící mobil. Probudil jsem se téměř okamžitě. Na sluch se těžká, otupující deka hodiny smrti nevztahuje. Nebylo to však dostatečně rychle na to, aby se mi zvonění nezamotalo do právě končícího snu, který měl navíc poněkud intimní povahu. Procházel jsem v něm nahý zamlženou krajinou a něco hledal. Nosem jsem zavětril jemnou vůni, která mi způsobovala chvění. Snažil jsem se ji sledovat; občas sílila, jindy se téměř vytrácela. Hledání jejího zdroje mě vzrušovalo. S tělem napnutým jako luk jsem se plížil studenou loukou, na níž kvůli mlze nebylo vidět na krok. Opatrně jsem našlapoval jako šelma, která se vydala na lov. Louka byla podmáčená a rostly na ní velké trsy vysoké trávy. Bloudil jsem mokřinou a nose m nasával chladný vzduch. Znovu se mi podařilo zachytit svůdnou vůni. Vydal jsem se po stopě. Prošel jsem hustým cárem mlhy a za ním stála ona. Byla ke mně zády, takže nespatriila můj příchod. Její tělo mělo bílou barvu, které matné světlo dávalo až stříbrný nádech. Dlouhé, hnědé vlasy jí sahaly až k malému, kulatému zadečku. Nad ním se v kříži pod hnědými, hebkými prameny rýsovaly dva dolíčky. Připlížil jsem se zezadu a uchopil ji za pas, aby mi nemohla uniknout. Vyděšeně vydechla, tělo se nejdříve poddalo mým rukám, jako se list poddává větru, aby záhy ztuhlo. Stála tam nehnutě jako srna, kterou náhle při noční procházce po silnici ozářily reflektory auta. Zřetelně jsem slyšel svůj dech – vzrušený, přerývaný dech šelmy, která se sklání nad skolenou kořistí a každou chvíli zatne zuby do horkých cárů masa. Jemně jsem jí zasunul nos do vlasů, třel s ním o tvář, dýchal jí do ucha a vydával tlumený vibrující zvuk, jako když kočka vrní. Pod prsty jsem cítil, jak jí naskočila husí kůže. Přesunul jsem ruce pomalu po těle z pasu na prsa a přitiskl se k ní pánví. V tu chvíli se odněkud z mlhy ozvala pronikavá hudba... Najednou jsem nebyl na louce, ale v sále plném lidí. Ještě stále jsem ji objímal, ale ona byla oblečená a já nahý. Otočila se na mě. Snažil jsem se uniknout. Jednou rukou jsem si zakrýval přirození. Za druhou mě pevně uchopila a panovačně pronesla: „Zazpívej mi něco.“ Lidé kolem se začínali otáčet, dívali se na mě. Stál jsem tam úplně nahý bez šance na únik a bál jsem se přiznat, že neumím zpívat...